

283

Friskt og djærvt

Har I nu Tæn-der i Ri - ven sat, er I pa-rat, mi-ne Dren - ge?

5 Dug - gen har drys - set den he - le Nat, Le - en har ven - tet os læn - ge.

Ar - men er styr - ket af Søv - nen sund. So - len os hil - ser fra Bak - kens Rund;

9

13 bag Sy - re - ner for - bor - gen kuk - ker en Gøg: God - mor - gen.

1. Har I nu Tænder i Riven sat,
er I parat, mine Drenge?
Duggen har drysset den hele Nat,
Leen har ventet os længe.
Armen er styrket af Sønnen sund.
Solen os hilser fra Bakkens Rund;
bag Syrener forborgen
kukker en Gøg: Godmorgen.

2. Mor har pustet til Arnens Glød,
sysler derinde ved Davren,
se, hvor Røgen fra hendes Grød
sænker sig blødt over Havren.
Mad hun smører, som kan forslaa,
Øl hun styrter i Dunke graa,
lægger en Klukkert i Tejnen,
som kan ta Tønen fra Degnen.

3. Nu paa Vognen enhver især,
Plagen i Stenene skraber.
Vidt opslaget, mod Østens Skær
Porten undrende gaber.
Svalen svitter om Vognens Spand,
Dagen venter den glade Mand,
Blodet synger i Bringen
dæmpet til Klokkers Ringen.

Jeppe Aakjær